

12.7.2010

СЪОБЩЕНИЕ ЗА ЧЛЕНОВЕТЕ НА ЕП

Относно: Петиция 0481/1998, внесена от г-н Heinz Huber, с австрийско гражданство, относно съхраняването на данни относно гражданите на ЕС от германските власти, които отговарят за регистрацията на чужденци

1. Резюме на петицията

Вносителят на петицията, с местожителство във Федерална република Германия от 1971 г., твърди, че някои правни разпоредби в Германия, които засягат чуждестранните пребиваващи лица и защитата на данните, нарушават правото на Общността, по-специално Директива 95/46/ЕО от октомври 1995 г. относно защитата на данните. Той смята съхраняването на данни за гражданите на ЕС от германските власти за нарушаване на правото на самоопределение във връзка с личните данни, което представлява форма на дискриминация в сравнение с отношението спрямо германските граждани.

2. Допустимост

Обявена за допустима на 2 октомври 1998 г. Комисията е приканена да предостави сведения съгласно член 192, параграф 4 от правилника.

3. Неокончателен отговор от Комисията, получен на 13 август 1999 г.

Съответните служби на Комисията в момента работят върху отговор на въпросите, повдигнати в споменатата по-горе петиция.

Тъй като тези въпроси засягат не само спазването на Директива 95/46/ЕО за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни, но също и спазването на директивите за свободното движение на хора,

различните заинтересовани служби на Комисията трябва да извършат задълбочен анализ на съответните правила и процедури.

Комисията смята, че тя трябва да отговаря на петициите на гражданите на ЕС в разумни срокове, за да удовлетвори тяхната потребност от информация и подкрепа. Затова на тези въпроси се отдава първостепенен приоритет. Във връзка с жалбата на г-н Huber Комисията изразява съжаление, че сложността на темата и необходимостта въпросът да бъде разгледан внимателно не са позволили даването на по-бърз отговор. Въпреки това Комисията ще се опита да даде добре обоснован отговор възможно най-бързо.

4. Допълнителни сведения от Комисията, получени на 21 юни 1999 г.

1. Фактите

Г-н Huber, австрийски гражданин, който от 1971 г. живее в Зинген в провинция Баден - Вюртемберг, Германия, и който от 26 януари 1995 г. притежава безсрочно разрешение за пребиваване (*unbefristete Aufenthaltserlaubnis*), се оплаква от два инцидента с участието на германските власти.

Първо, на 26 април 1997 г. общинската служба, която отговаря за регистрирането на пребиваващи чуждестранни лица, е поискала от него да представи валиден паспорт за него и неговата непълнолетна дъщеря (неговият паспорт бил изтекъл на 9 април 1997 г.). Казано му било, че ако не направи това, срещу него може да бъде наложена наказателна мярка, като например експулсиране, съгласно законодателството за чужденците.

Второ, когато на 7 май 1997 г. г-н Huber представил в службата за чуждестранни пребиваващи лица своя нов паспорт, в който била включена и неговата дъщеря, длъжностното лице запазило копие от първите две страници, като казал, че в регистъра на чужденците трябва да бъде заведено копие от паспорта. Г-н Huber смята, че това е нарушение на правото на Общността, по-специално на директивите за свободното движение на хора и Директива 95/46/ЕО за защитата на личните данни, а да не говорим и за принципа на недискриминация на основата на националност.

2. Правни аспекти

2.1 Директивите за свободно движение на хора

В различните директиви относно правото на пребиваване¹ се посочва, че гражданин на държава-членка, който желае да живее в друга държава-членка за повече от три месеца, трябва да кандидатства за разрешение за пребиваване. За да получи това разрешение, въпросното лице трябва да представи, наред с другото, валиден документ за самоличност (лична карта или паспорт).

По отношение на ефекта, който изтичането на валидността на документа за

---

¹ *Inter alia*, Директива 68/360 относно правото на пребиваване на работещите, ОВ L 257, 19.10.1968 г.

самоличност може да окаже върху пребиваването, в член 3, параграф 3 от Директива 64/221¹ се посочва: „Изтичането на срока на личната карта или паспорта, използван от съответното лице за влизане в приемащата страна и за издаване на разрешение за пребиваване, не оправдава експулсирането от територията“.

Затова твърдението на службата за чуждестранни пребиваващи в Зинген, че вносителят на петицията може да бъде експулсиран, ако не представи валиден паспорт, противоречи на посочената по-горе разпоредба.

Въпросът за санкциите, които може да бъдат наложени, ако изискването за притежаване на валиден документ за самоличност бъде нарушено, беше повдигнат пред Съда на Европейските общности във връзка с процедура за неизпълнение на задължение. В решение от 30 април 1998 г.² Съдът е постановил, че „проявявайки несъразмерно различно отношение във връзка със степента на нарушението и размера на санкциите към гражданите на други държави-членки, които пребивават в Германия, спрямо това към германските граждани, когато извършват съизмеримо нарушение на задължението да притежават валиден документ за самоличност, Федерална република Германия не е изпълнила своите задължения по членове 48, 52 и 59 от Договора за ЕО...“.

Независимо от споменатия по-горе конкретен въпрос за наказанията, Комисията вече получи жалба срещу практиката на германските местни власти да проверяват валидността на националните документи за самоличност на гражданите на ЕС, без това да бъде оправдано чрез издаване или подновяване на разрешение за пребиваване или промяна в местожителството. Германските власти бяха приканени да представят допълнителни сведения за тази практика. В зависимост от техния отговор заинтересованите служби на Комисията ще решат дали да предложат откриването на процедура за нарушение.

2.2 Директивата за защита на личните данни

Събирането на лични данни, на което се позовава г-н Huber, е станало на 7 май 1997 г., т.е. преди влизането в сила на Директива 95/46/ЕО за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни³ на 25 октомври 1998 г.

Въпреки това личните данни на г-н Huber са били предадени, вписани и съхранени в централния регистър на чужденците (Ausländerzentralregistergesetz) и вероятно все още се намират там. Тъй като Германия все още не е транспонирила директивата (която влезе в сила на 25 октомври 1998 г.) в националното право, беше открита процедура за нарушение за нарушаването на член 32, параграф 4 от Директива 95/46/ЕО, съгласно който държавите-членки са задължени да съобщават на Комисията разпоредбите от

---

¹ Директива 64/221/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1964 г. за координиране на специалните мерки относно движението и пребиваването на чуждестранни граждани, основани на съображения във връзка с общественения ред, обществената сигурност и общественото здраве, ОВ L 56, 4.4.1964 г.

² Дело C-24/97, Комисията срещу Германия.

³ Директива 95/46/ЕО от 24 октомври 1995 г., ОВ L 281, 23.11.1995 г., стр. 31.

вътрешното право, които те приемат в областта, обхваната от тази директива. Затова съществуват основания за разглеждане на степента, до която въпросните събития съответстват на Директива 95/46/ЕО във вида, в който тя ще бъде транспонирана в бъдеще във вътрешното право.

Съгласно член 3 от същата директива директивата не се прилага при обработването на лични данни в процеса на дейност, която попада извън обхвата на правото на Общността. Предвид това, че критикуваната в този случай обработка на данни попада в обхвата на различни директиви относно правото на пребиваване (вж. бележка 1), както и на Директива 64/221/ЕИО за координиране на специалните мерки относно движението и пребиваването на чуждестранни граждани, основани на съображения във връзка с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве, Директива 95/46/ЕО за защита на личните данни действително е приложима.

В член 6, буква б) от Директива 95/46/ЕО е посочено, че личните данни трябва да бъдат събирани за конкретни, изрично указани и законни цели и да не бъдат впоследствие обработвани по несъвместим с тези цели начин. В съответствие с член 7, буква д), лични данни може да бъдат обработвани без съгласието на засегнатото лице, само ако, наред с другото, обработването е „необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес или при упражняване на официалните правомощия, които са предоставени на администратора или трето лице, на което се разкриват данните“.

Във въпросния случай в закона за регистъра на чужденците (Ausländerzentralregistergesetz) е посочено, че целта на регистъра е да оказва подкрепа на компетентните органи при изпълнение на мерки, свързани със законодателството относно чужденците или относно убежището. От службата за регистрация на чуждестранни пребиваващи в Зинген се изисква да изпраща данните, за да бъдат те вписани в регистъра.

Съгласно германското законодателство всички германски държавни органи имат право на достъп до определени „основни“ данни, като например име, презиме, дата на раждане, място на раждане, пол, националности, предишни имена, псевдоними, семейно положение и др. Отговарящите за определени сектори органи (например за чужденците, за убежище, полиция, прокурори, съдилища, националната агенция по заетостта, службите за националност, специалните служби, военното контраразузнаване, министерство на външните работи, посолствата и други държавни органи, които работят с визи) могат да получат достъп и до допълнителни данни. Освен това законът предвижда предоставяне на достъп на частни органи и органи на трети държави. Може да бъде предоставен и директен достъп онлайн. На някои органи е разрешено да правят специални бележки при търсения за чужденци, чието местожителство по различни причини е неизвестно („Suchvermerke“); те може също да изискват „информация за групи лица“ („Gruppenauskunft“, „Rasterfahndung“).

Законът не прави разграничение между гражданите на държави-членки на ЕС и други чужденци. Данните за германските граждани не се съхраняват в подобен централен регистър.

Не е ясно защо личните данни за г-н Huber и неговата дъщеря е необходимо да бъдат съхранявани в този регистър. Първо, посочените цели на регистъра на позволяват да бъдат установени точните причини за съхраняването на тези данни. Нещо повече, изглежда трудно да бъде оправдано защо се предоставя достъп до основни данни не само на органите, които отговарят за прилагането на директивите на Общността за свобода на движението и правото на пребиваване, най-вече на посочената по-горе Директива 64/221/ЕИО, но също и на всички германски органи и на някои трети държави, а да не говорим и за частни органи, и защо някои органи имат достъп до допълнителни данни.

В съответствие с правото на свобода на движение и пребиваване, заложен в Договора, в директивите на Общността и в практиката на Съда на Европейските общности, всеки гражданин на държава-членка – за разлика от други чужденци – до голяма степен се ползва със същото право на пребиваване като гражданин на приемащата държава. Трябва да бъде подчертано обаче, че разрешенията за пребиваване имат само декларативен характер и не са съществен компонент от правото на пребиваване. Дори в случай че договореностите за управляване на това право разрешават на приемащата държава да вземе определени мерки, за да се увери, че условията, които позволяват ползването на право на пребиваване, са изпълнени, или за защита на обществен интерес в рамките, установени от Директива 64/221/ЕИО, ефикасността, наложителността и съразмерността на избора от Германия метод може да бъдат поставени под въпрос.

Съхраняването на данни за г-н Huber и неговата дъщеря в регистъра на чужденците дава възможност те да бъдат наблюдавани непрекъснато по начин, по който германските граждани не са.

Затова обработването на личните данни на г-н Huber и неговата дъщеря изглежда, че надхвърля мерките, които са разрешени за осъществяване на правото на пребиваване или за защита на обществен интерес, и следователно трябва да се смятат за ненужни, съгласно член 7, буква д) от Директива 95/46/ЕО.

Въпреки това, преди да бъде взето окончателно решение, трябва да бъдат взети предвид всички обяснения на германските власти.

3. Заключение

а) Във връзка с **директивите за право на пребиваване** твърдението на службата за чуждестранни пребиваващи в Зинген, отправено към вносителя на петицията, че той може да бъде експулсиран, ако не представи валиден паспорт, противоречи на посочената по-горе разпоредба на Директива 64/221/ЕИО. Комисията ще продължи да извършва прегледи на практиката на германските власти да проверяват валидността на националните документи за самоличност на гражданите на ЕС, когато това не е оправдано поради издаването или подновяването на разрешение за пребиваване или поради промяна в местожителството.

б) Във връзка със спазването на **директивата за защита на личните данни** вносителят на петицията се съгласи с предложението на Комисията да отнесе неговия

случай до германското длъжностно лице, отговарящо за защитата на личните данни¹. Ако комисията по петиции е съгласна с предложението, Комисията ще пристъпи към сезиране на този орган.

5. Неокончателен отговор от Комисията, получен на 22 февруари 2000 г.

Парламентът изпрати петицията и позицията на Комисията до германските власти, за да може те да отговорят на повдигнатите въпроси.

До днешна дата Комисията не е получила отговор от германските власти. След като получи тяхното становище, Комисията ще го разгледа и ще представи пред Парламента своята окончателна позиция по петицията на г-н Huber.

6. Допълнително съобщение на Комисията, получено на 20 февруари 2001 г.

1. Фактите

Г-н Huber, австрийски гражданин, който от 1971 г. живее в Зинген (Баден – Вюртемберг) в Германия, и който от 26 януари 1995 г. притежава безсрочно разрешение за пребиваване (unbefristete Aufenthaltserlaubnis), се оплаква от два инцидента с германските власти.

Първо, на 26 април 1997 г. общинската служба, която отговаря за регистрирането на пребиваващи чуждестранни граждани, е поискала от него да представи валиден паспорт за него и за неговата непълнолетна дъщеря (неговият паспорт бил изтекъл на 9 април 1997 г.). Казано му било, че ако не направи това, срещу него може да бъде наложена наказателна мярка, която е предвидена в законодателството за чуждестранни граждани, като например експулсиране.

Второ, когато на 7 май 1997 г. г-н Huber представил в службата за чуждестранни граждани своя нов паспорт, в който била включена и неговата дъщеря, длъжностното лице запазило копие от първите две страници, като казало, че в регистъра на чуждестранните граждани трябва да бъде заведено копие от паспорта. („Ausländerzentralregister”, създаден по силата на Закона за регистрация на чуждестранните граждани).

Г-н Huber смята, че това е нарушение на правото на Общността, по-специално на директивите за свободно движение на хора и Директива 95/46/ЕО за защитата на личните данни, а да не говорим и за принципа на недискриминация на основата на националност.

2. Процедура

След направената от Комисията препоръка и нейния анализ на ситуацията Европейският парламент, с писмо от 22 декември 1999 г. (-309160-) и с писмо от 13 април 2000 г. (-109046-) препрати копия от петицията, внесена от г-н Huber, и от

---

¹ Der Bundesbeauftragte für den Datenschutz, Postfach 200112, D-53131 Bonn.

съобщението на комисията по петиции до длъжностното лице, което отговаря за защитата на личните данни (Bundesbeauftragter für den Datenschutz).

Към него беше отправен въпросът дали е необходимо личните данни на вносителя на петицията да бъдат вписвани в централния регистър на чуждестранните граждани. Той отговори с писмо от 20 септември 2000 г.

Междувременно вносителят на петицията изпрати допълнителна информация, включително копие от неговите лични данни, които са били вписани в централния регистър на чуждестранните граждани, и неговото искане до органа, който управлява регистъра, те да бъдат заличени. Молбата му е била отхвърлена, както и внесена от него по-късно административна жалба. Сега вносителят на петицията е завел жалба пред административния съд срещу органа, който е отказал да заличи неговите данни от регистъра.

3. Правни аспекти

3.1. Директивата за защита на личните данни

Германското длъжностно лице, което отговаря за защитата на личните данни, изпрати отговор на принципния въпрос за необходимостта личните данни на граждани на Европейския съюз да бъдат вписвани в централния регистър на чуждестранните граждани. Той не се произнесе по конкретния случай на вносителя на петицията поради липсата на достатъчно информация. Той обаче се е консултирал с федералното министерство на вътрешните работи, което споделя позицията, че е необходимо Законът за централното регистриране на чуждестранни граждани да бъде приведен в съответствие с Директива 95/46/ЕО, когато последната бъде транспонирана в националното право. Същевременно министерството не смята, че въвеждането на лични данни на европейски граждани в централния регистър на чуждестранните граждани представлява нарушение на правото на Общността. Федералният служител, отговарящ за защитата на данните, не беше толкова категоричен, като направи разграничение между практическите предимства, от една страна, и строгите законови изисквания на тези процедури по регистрация, от друга.

Той посочи, че всички лица, пребиваващи в Германия, са вписани в местните регистри („Melderegister“), които са организирани на децентрализирана основа и съдържат определена категория данни. От друга страна, регистърът на чуждестранните граждани, който е организиран на централизирана основа, съдържа освен тези данни и по-специфична информация, която е свързана по-специално с чуждестранния статут на пребиваващото лице. По отношение на европейските граждани само в централния регистър на чуждестранните граждани (за разлика от местните регистри) се съдържа информация за техните условия на пребиваване или мерки, като например депортиране или експулсиране („Ausweisung und Abschiebung“). Освен това регистърът съдържа обща информация относно положението на чуждестранните граждани, но тя никога или само в изключителни случаи се отнася до граждани на Европейския съюз предвид техния преференциален статут.

Той се аргументира, че правото на Общността не изисква от държавите-членки да предоставят на гражданите на други държави-членки на Европейския съюз пълно равенство например с германските граждани. Затова европейските граждани могат да бъдат вписани в регистъра, ако за това съществува правна необходимост, за разлика от чисто практическите потребности на държавните органи или на самите граждани. Директива 95/46/ЕО изисква обработката на личните данни да бъде законово обоснована. В член 7, буква д) се посочва, че обработването може да бъде извършвано по законен начин, ако то е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес. Той разграничава следните случаи:

- Ако основните данни са същите както в местните регистри на жителите (член 3, параграф 4 и 5 от Закона за централното регистриране на чуждестранни граждани), не съществува законова необходимост те да бъдат вписвани и в централния регистър на чуждестранните граждани (независимо от практическите предимства при достъп от цяла Германия за административни цели, които не съществуват по отношение на германските граждани).
- Ако информацията се отнася до условията на пребиваване на физическо лице (член 3, параграф 6 от Закона за централното регистриране на чуждестранни граждани), т.е. ако е издадено разрешение за пребиваване с определен срок или безсрочно, това в някои ситуации може да се наложи да бъде проверено от един или друг германски орган. Въпреки това възможно е самите физически лица да докажат, че те пребивават законно и затова вписването в централен регистър не е от съществено значение и не е необходимо тази информация да бъде постоянно налична в цяла Федерална република Германия.
- Решение, с което се нарежда експулсиране от Германия (член 3, параграф 7 и член 2, параграф 3 от Закона за централното регистриране на чуждестранни граждани) на гражданин на друга държава-членка, може да обоснове вписването в централен регистър на чуждестранните граждани. Въпреки това, ако по отношение на въпросното физическо лице не са предприети мерки от такъв характер, неговите лични данни не трябва да се вписват в централния регистър на чуждестранните граждани.
- И накрая, по отношение на обща информация, свързана с положението на чуждестранни граждани (съгласно останалите разпоредби на член 3 от Закона за централното регистриране на чуждестранни граждани), което по принцип се различава от положението на европейските граждани, които се ползват с преференциален статут, по принцип информация от такъв характер не трябва да бъде вписвана в регистър, ако тя засяга европейски граждани. Следователно в този случай личните данни не трябва да бъдат въвеждани в регистъра.

След като установява така, че вписването може да бъде обосновано единствено с решения за депортиране „aufenthaltsrechtliche Entscheidungen“ или „Ausweisungs und Abschiebungsverfügungen“, федералният служител, отговарящ за защитата на личните данни, заключава, че по отношение на европейски граждани, които имат правото на свобода на движение, би било проява на несъразмерно отношение, ако в

централния регистър на чуждестранните граждани се вписват „основни“ данни, допълнителни лични данни и данни относно техните условия на пребиваване. Той споделя позицията, че само гражданите на други държави-членки, по отношение на които има издадени заповеди за депортиране („aufenthaltsrechtliche Entscheidungen“), трябва да бъдат вписвани в този регистър.

Следователно не трябва да се извършва систематично вписване на всички европейски граждани.

Комисията е съгласна с позицията, изразена от федералния служител, който отговаря за защитата на личните данни. Тъй като по отношение на вносителя на петицията не са предприети действия по депортиране или действия от подобен характер (вж. извлеченията за него, направени от централния регистър на чуждестранните граждани към 17 юли 2000 г.), Комисията заключава, че няма основания за извършване на вписване за него в централния регистър на чуждестранните граждани.

Затова обработката на личните данни на г-н Huber и неговата дъщеря надхвърля мерките, които са разрешени с цел установяване на правото на пребиваване или защитата на обществените интереси, и трябва да бъде разглеждана като излишна съгласно член 7, буква д) от Директива 95/46/ЕО.

3.2. Директиви за свободата на движение на лицата

Както се посочва в предишно съобщение, Комисията осъществи контакт с германските власти по повод на друго оплакване срещу практиката на германските местни органи да разследват валидността на националните документи за самоличност, притежавани от граждани на Съюза, без това да бъде обосновано с необходимост да бъдат издадени или подновени разрешения за пребиваване. След тази обмяна на писма министърът на вътрешните работи на Rhineland-Palatinate, провинцията, на която е жител другият жалбоподател, на 14 септември 1998 г. изпрати циркулярно писмо до органите, отговарящи за чуждестранни граждани, с което им бяха дадени указания да се въздържат от призоваването на граждани на Европейския съюз с единствената цел да представят лична карта или настоящ паспорт. Комисията очакваше такива указания да бъдат дадени на федерално равнище, за да се гарантира, че такива неразрешени административни процедури не се изпълняват в други провинции.

4. Заключение

4.1. Във връзка със спазването на **Директива 95/46/ЕО за защита на личните данни** Комисията смята, че петицията е разкрила ситуация, която противоречи на тази директива. Тя препоръчва Европейският парламент да информира вносителя на петицията и, ако е уместно, съответните органи и административния съд.

Освен това този случай ще бъде преразгледан автоматично от Комисията при проверката на транспонирането на директивата. Тъй като германските власти все още не са транспонирали Директива 95/46/ЕО (като срокът беше 24 октомври 1998

г.), Комисията заведе жалба в Съда на Европейските общности срещу Германия за това, че не е съобщила за националните мерки, с които директивата се транспонира.

4.2. Във връзка със спазването на **директивите за правото на пребиваване** Комисията в момента разследва дали административните практики на всяка от провинциите за проверка на документите за самоличност, притежавани от граждани на Общността, са в съответствие с правото на Общността.

7. **Допълнително съобщение** на Комисията, получено на 13 декември 2001 г.

От Комисията се изисква становище по писмо от вносителя на петицията от 25 май 2001 г. (получено в ГД „Вътрешен пазар“ на 18 юли 2001 г.), в което той сочи проблеми във връзка със защитата на неговите права в германските съдилища.

Допълнителната информация не засяга тълкуването на директивата за защита на личните данни, а достъпа до правосъдие. По-специално вносителят на петицията критикува факта, че прокурорът не желае да разгледа неговия случай, тъй като той не е от обществен интерес. При тези обстоятелства Комисията не може да каже защо прокурорът е взел решение да отложи разглеждането на въпроса.

Не е необходимо Комисията да промени позицията, която споделя до този момент, (вносителят на петицията е прав: неговите данни не трябва да бъдат съхранявани в германския централен регистър на чуждестранните граждани). Комисията по петиции е на същото мнение.

8. **Допълнително съобщение** на Комисията, получено на 3 април 2002 г.

От Комисията се изисква становище по писмо от вносителя на петицията от 26 ноември 2001 г. до Парламента, в което той изпраща допълнителна информация.

Вносителят на петицията прави следните искания.

а) Съдът на Европейските общности трябва да разследва и накаже отказа на германския орган, отговарящ за централния регистър на чужденците, да заличи съхраняваните в него лични данни за вносителя на петицията.

б) Комисията трябва да предприеме действия, за да защити основните права на вносителя на петицията.

в) Парламентът трябва да предприеме действия, за да коригира пропуските при транспонирането и прилагането на Директива 95/46/ЕО за защита на личните данни във Федерална република Германия.

В допълнителната информация са включени твърдения на органа, отговарящ за централния регистър на чужденците (Bundesverwaltungsamt), които са направени по време на процедурите на административен и съдебен преглед. Органът отказва да се съгласи с искането на вносителя на петицията да заличи неговите лични данни, които се съхраняват в този регистър. Органът се ползва от аргументите, които вече са изтъкнати от федералното министерство на Германия. Следователно в писмата от Bundesverwaltungsamt няма нови аргументи. Когато Комисията изрази своето

становище по случая на вносителя на петицията, тя разгледа изложените от Bundesverwaltungsamt аргументи и ги прецени като неубедителни.

Във връзка с буква а): вносителят на петицията твърди, че германският съд отказва да отнесе делото до Съда на Европейските общности за преюдициално заключение. Изглежда обаче, че делото все още не е приключило и вносителят на петицията може да направи официално искане делото да бъде отнесено за преюдициално заключение на този или на следващ етап от производството.

Във връзка с буква б): не е необходимо Комисията да променя възприетото от нея становище по случая към тази дата. Изглежда, че вносителят на петицията е прав по същество: неговите данни не трябва да бъдат въведени в германския централен регистър на чуждестранците. Комисията вече се ангажира автоматично да вземе случая под внимание, когато извършва проверка на транспонирането на директивата в Германия. Комисията предложи също да бъде поискано становището на федералния комисар, отговарящ за защитата на личните данни. Това становище потвърждава подхода на Комисията. Нещо повече, след тази нова молба от вносителя на петицията Комисията се свърза с германската федерална служба за защита на данните, която посочи, че в нейния годишен доклад за 1999/2000 г. е била включена глава по проблема, добил известност във връзка със случая на вносителя на петицията, и че федералният комисар също като Комисията смята, че гражданите на ЕС не трябва да бъдат включвани в този регистър, освен ако срещу тях няма издадена заповед за експулсиране, която е валидна съгласно правото на Общността. Освен това федералният комисар скоро ще участва в заседание на комисията по вътрешни работи към германския парламент, където този въпрос може да бъде обсъден. Службата на германския федерален комисар за защита на данните посочи също, че вносителят на петицията може по всяко време отново да се свърже директно с тази институция.

Във връзка с буква в): Комисията не може да отговаря от името на Парламента. Въпреки това на вносителя на петицията следва да бъде напомнено във връзка с този аспект на неговата молба, че в договорите наблюдението на транспонирането и прилагането на Директива 95/46/ЕО е възложено на Комисията. Тъй като тази директива задължава държавите-членки да предвидят възможности за жалби и обезщетения за понесени щети поради незаконно отношение, Комисията смята, че не са необходими допълнителни законодателни инициативи на общностно равнище.

На 24 януари 2002 г. Комисията получи от Парламента писмо от постоянния представител на Федерална република Германия, изпратено до Парламента на 12 септември 2001 г., на което вносителят на петицията се позовава в своето писмо от 26 ноември 2001 г. Постоянният представител посочва следното:

- (1) Федерална република Германия е транспонирала Директива 95/46/ЕО за защита на личните данни;
- (2) В момента федералното правителство подготвя законопроект за пребиваването и интегрирането на граждани на ЕС и чужденци. Като част от законодателния процес ще бъде разгледано доколко би било оправдано гражданите на ЕС да не бъдат вписвани в централен регистър на чужденците.

Относно точка (1): Комисията започна производство срещу Германия в Съда на Европейските общности, тъй като в определения срок Германия не беше съобщила пред Комисията националните мерки, с които Директива 95/46/ЕО се транспонира. След като беше уведомена за тези мерки, Комисията прекрати делото срещу Германия. Това обаче не е пречка Комисията да заведе ново дело в Съда на Европейските общности за неправилно транспониране на директивата. В момента Комисията разследва дали съобщените национални мерки са в съответствие с директивата.

Относно точка (2): по отношение на работата по законопроекта за имиграцията, според информацията, която беше получена от федералния комисар на Германия за защита на данните, изглежда, че все още не е планирано включването на разпоредба, която да предвижда, че не е необходимо гражданите на ЕС да бъдат вписвани в централния регистър на чужденците.

Въпреки това Комисията може само да приветства откритостта на федералното правителство на Германия по този проблем и предлага то да бъде насърчено да вземе всички необходими мерки, за да могат гражданите на ЕС, и по-специално вносителят на петицията, да се ползват от своите права във връзка с пребиваването и защитата на личните данни.

9. Допълнително съобщение на Комисията, получено на 30 април 2004 г.

Комисията е приканена да представи допълнителни сведения по тази петиция.

1. Първо, Комисията би желала да направи коментар по писмото на вносителя на петицията от 22 февруари 2003 г., в което той моли да бъде информиран писмено дали Комисията възнамерява да открие процедура за нарушение срещу Германия във връзка с този случай, и ако тя не направи това той посочва, че ще внесе в Съда на Европейските общности жалба за бездействие срещу Комисията.

Комисията отговори на вносителя на петицията на 18 март 2003 г., като го информира, че неговата петиция също е регистрирана от Комисията като жалба (вж. подробности в точка 2) и че разследването на неговата жалба може да доведе до процедура срещу Германия. Комисията обаче обръща внимание на вносителя на петицията, че според съответната практика на Съда на Европейските общности Комисията трябва да реши дали да открие процедура по член 226 от Договора за ЕИО и като последна стъпка в тази процедура да отнесе въпроса пред Съда на Европейските общности, но тя не е била задължена да направи това (вж. например решение на Съда от 13 юни 2002 г. по дело С-474/99).

2. В свое предишно съобщение до комисията по петиции към Парламента Комисията посочи, че този случай ще бъде взет под внимание при прегледа на прилагането на директивата. Първият доклад за прилагането, СОМ(2003) 265 окончателен, беше приет на 15 май 2003 г. Не беше възможно в самия доклад от 20 страници да бъде отразено в подробности прилагането в 15-те държави-членки. Докладът обаче се основава на подробен анализ на прилагането, който показва, че все още съществуват много пропуски в това отношение. За да бъдат отстранени тези пропуски, Комисията предлага да бъдат проведени двустранни преговори с държавите-членки. Тъй като основната

тема на тези преговори трябва да бъде самите закони за защита на личните данни, а не други (специални) закони, които също съдържат разпоредби, засягащи защитата на данните, Комисията също регистрира писмото на вносителя на петицията от 22 февруари 2003 г. като жалба, както беше посочено по-горе, и като част от процедурата по жалбата на 14 октомври 2003 г. изпрати писмо до германските власти с официално искане да бъде представено становище по този въпрос.

Постоянното представителство на Германия отговори на 11 декември 2003 г., като по същество посочи, че смята, че съхранението на данни за гражданите на ЕС в централния регистър на чуждестранните граждани е в съответствие с директивата за защита на данните 95/46 на ЕО, тъй като в директивата не се съдържа изрична забрана за съхранението на подобни данни и, съгласно член 7, буква е) от директивата, такова съхраняване на данни се изисква. Една от основните причини за това изискване е да може да бъде направена наистина бърза проверка и потвърждаване на статута на пребиваване на чужденците, което е възможно единствено посредством централен регистър. Ако се съхраняват също и данни за гражданите на ЕС, това може например да гарантира, че органите могат да установят незабавно, че чужд гражданин на ЕС притежава разрешение за пребиваване в ЕС. Съхраняването на данни гарантира, че преференциалният статут може бързо да бъде установен и взет предвид. То не може да се ограничи до случаите, в които са наложени мерки срещу граждани на ЕС по закона за чуждестранните граждани, тъй като за подготовката и изпълнението на подобни мерки често са необходими точно данните, които може да бъдат получени чрез централния регистър на чуждестранните граждани (например дата на първо влизане в страната, съответен държавен орган, отговарящ за чуждестранните граждани и др.).

В момента Комисията проучва този отговор в подробности.

10. Отговор от Комисията, получен на 20 октомври 2005 г.

Комисията е приканена да предостави допълнителни сведения по тази петиция.

Както се посочва в нейния последен допълнителен отговор, на 7 юли Комисията реши да започне първи етап от процедура за нарушение съгласно член 226 от Договора за ЕО във връзка с тази петиция и жалбата на вносителя на петицията по същата тема, която в момента е в процес на разглеждане от Комисията.

Отговорът на германското правителство на официалното уведомление от Комисията от 9 юли беше получен от съответния отдел на Комисията на 20 октомври. Този отговор от 20 страници в момента е подложен на внимателен анализ в сътрудничество с някои от другите засегнати служби на Комисията с оглед през пролетта на 2005 г. да бъде достигнато решение.

11. Допълнителен отговор от Комисията, получен на 7 май 2007 г.

След своето последно съобщение Комисията реши да изпрати обосновано становище до Федерална република Германия за това, че не е изпълнила своите задължения по членове 12, 17 и 18 от Договора за ЕО и по членове 6 и 7, буква д) от Директива

95/46/ЕО¹ относно съхранението на лични данни за граждани на ЕС в германския централен регистър на чужденците.

Комисията споделя становището, че повсеместното и систематично съхраняване на лични данни на гражданите на ЕС в германския централен регистър на чужденците, което е мотивирано по-конкретно с позоваване на възможността за експулсиране, не е в съответствие с разпоредбите на Договора относно ограниченията върху свободата на движение на лицата и с разпоредбите на Директива 2004/38² (предишна Директива 64/221/ЕИО³). Като такова, различното третиране в сравнение с германските граждани не може да бъде оправдано с позоваване на чисто хипотетичната възможност за налагане на мярка експулсиране срещу граждани на ЕС.

Нещо повече, съхраняването на лични данни на гражданите на ЕС в AZR, независимо от личното поведение на физическото лице, нито е необходимо, нито е съразмерно съгласно членове 6 и 7, буква д) от Директива 95/46/ЕО.

Съдът на Европейските общности е получил искане за преюдициално заключение по същия въпрос от Върховния административен съд на провинция Северен Рейн-Вестфалия (Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen)⁴ съгласно параграф първи и втори от член 234 от Договора за ЕО.

12. Допълнителен отговор от Комисията, получен на 7 март 2008 г.

Както посочва в своя последен допълнителен отговор, на 27 юни 2007 г. Комисията изпрати обосновано становище до Федерална република Германия за това, че не е изпълнила своите задължения по членове 12, 17 и 18 от Договора за ЕО и по членове 6 и 7, буква д) от Директива 95/46/ЕО⁵ относно съхранението на лични данни за граждани на ЕС в германския централен регистър на чужденците. Съдът на Европейските общности е получил искане за преюдициално заключение по същия въпрос от Върховния административен съд на провинция Северен Рейн-Вестфалия (Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen)⁶ съгласно параграф

---

¹ Директива на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни; ОВ L 281, 23.11.1995 г., стр. 31-50.

² Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО; ОВ L 158, 30.4.2004 г., стр. 77-123; печатни грешки: ОВ L 229, 29.6.2004 г., стр. 35-48 и ОВ L 197, 28.7.2005 г., стр. 34-34.

³ ОВ 56, 4.4.1964 г., стр. 850. Директива, изменена с Директива 75/35/ЕИО (ОВ 14, 20.1.1975 г., стр. 14).

⁴ Дело C-524/06; ОВ С 56 от 10.3.2007 г., стр.19.

⁵ Директива на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни; ОВ L 281, 23.11.1995 г., стр. 31-50.

⁶ Дело C-524/06; ОВ С 56 от 10.03.2007 г., стр.19

първи и втори от член 234 от Договора за ЕО. Устното изслушване пред Съда на Европейските общности се проведе на 8 януари 2008 г.

Комисията следи това дело, което ще предостави съответни тълкувателни насоки за правилното прилагане на разпоредбите на въпросните директиви. Не е необходимо Комисията да променя позицията, която споделя до този момент. В контекста на решението на Съда на Европейските общности Европейската комисия ще бъде в състояние да направи по-добра оценка на положението съгласно правото на Общността.

13. Допълнителен отговор от Комисията, получен на 30 януари 2009 г.

В дело С-524/06¹, касаещо същата тематика като проблема, повдигнат в петицията, внесена от г-н Huber, на 16 декември 2008 г. Съдът на Европейските общности (Голяма камера) постанови:

„1. Система за обработка на лични данни, свързани с гражданите на Съюза, които не са граждани на съответната държава-членка, като системата, която е въведена от Закона за централния регистър на чужденците (Gesetz über das Ausländerzentralregister) от 2 септември 1994 г., с изменението му от Закона от 21 юни 2005 г., целяща да подпомага националните органи, отговарящи за прилагането на законодателството, свързано с правото на пребиваване в страната, не отговаря на изискването за наложителност, предвидено в член 7, буква д) на Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 г. относно защитата на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни, интерпретирано в контекста на забраната за дискриминация въз основа на националност, освен в случаите, когато:

- съдържа единствено данни, които са необходими на тези органи с цел приложение на това законодателство, и
- централизираният им характер дава възможност за по-ефективно прилагане на законодателството, свързано с правото на пребиваване, по отношение на гражданите на Съюза, които не са граждани на дадената държава-членка.

Установяването на това дали при основните процедури са изпълнени тези условия, се извършва от националния съд.

Съхранението и обработката за статистически цели на лични данни, съдържащи индивидуализирана лична информация в регистър като Централния регистър на чуждестранните граждани, в никакъв случай не може да бъде считано за необходимо по смисъла на член 7, буква д) на Директива 95/46.

---

¹ Дело С-524/06; ОВ С 56 от 10.03.2007г., стр.19

2. Член 12, параграф 11 ЕО следва да бъде интерпретиран в смисъл, че той изключва от общото правило възможността за въвеждане от дадена държава-членка на система за обработка на лични данни за граждани на Съюза, които не са граждани на дадената държава-членка, когато това се прави с цел борба с престъпността.

Решението на Съда съответства на аргументите, предоставени от Комисията, както и на заключенията на генералния адвокат. Комисията ще прегледа обстойно решението, за да определи следващите стъпки по отношение на процедурата за нарушение.

14. Допълнителен отговор от Комисията, получен на 12 юли 2010 г.

След решението на Съда на Европейските общности по дело С-524/06, германските органи представиха допълнителни отговори (17.7.2009 г., 16.3.2010 г.) към аргументираното становище в рамките на делото за нарушение, като отчетоха решението на Съда и информираха Комисията относно законодателните промени, които трябва да бъдат приети на национално равнище, за да се изпълни решението и да може да се приключи производството за нарушение.

Комисията отново беше призована от комисията по петиции да представи коментари във връзка с последните събития.

Коментари на Комисията относно аргументите на вносителя на петицията срещу основанията на решението на Съда на Европейските общности С-524/06

Върховният административен съд на провинция Северен Рейн-Вестфалия отнесе за разглеждане от Съда на Европейските общности въпроси относно съвместимостта на обработването на лични данни в рамките на германския централен регистър със забраната на каквато и да било дискриминация на основа на националност, предвидена в член 12 от ДЕС, както и с изискването, постановено в Директива 95/46/ЕО, че законосъобразността на обработването на лични данни е свързана с това дали обработването е необходимо за изпълнението на задачи от обществен интерес или за упражняването на официални правомощия. С оглед на факта, че обхватът на приложение на Директива 95/46/ЕО не включва обработването на лични данни, свързани с обществената сигурност, отбраната, държавната сигурност или дейностите на държавата в областта на наказателното право, Съдът разгледа само съвместимостта на данните, обработвани с оглед прилагането на законодателството, свързано с *правото на пребиваване и за статистически цели* в контекста на тази директива, като провери съвместимостта на обработването на данни за целите на борбата срещу престъпността с член 12 от ДЕС.

Съдът на Европейските общности стигна до заключението, че правото на пребиваване на гражданин на Съюза на територията на дадена държава-членка, различна от държавата, на която е гражданин, не е безусловно и може да бъде предмет на ограничения. Следователно обработването на лични данни от централизиран регистър с цел прилагане на законодателството, свързано с правото на пребиваване, удовлетворява изискването за необходимост по смисъла на Директива 95/46/ЕО, *при условие че се*

обработват само данни, необходими за тази цел, и че централизираният характер на регистъра позволява законодателството да се прилага по-ефективно.

С оглед на обработването на данни за *статистически цели* Съдът на Европейските общности стигна до заключението, че държавите-членки имат право да приемат мерки за гарантиране на достъпа до точни данни за движението на населението на тяхната територия. Въпреки това той зае становището, *че статистически данни от такъв характер не налагат събирането и съхраняването на персонализирана информация, както в този случай.* Подобно събиране на лични данни следователно не удовлетворява изискването за необходимост по смисъла на член 7д) от Директива 95/46/ЕО.

На последно място, с оглед на борбата срещу престъпността, Съдът на Европейските общности посочи, че тази цел е съсредоточена върху преследването на извършени престъпления и нарушения, независимо от националността на техните извършители. От това следва, че по отношение на дадена държава-членка положението на нейните граждани не може да бъде различно от това на гражданите на други държави-членки, които пребивават на нейна територия. Тъй като германският регистър не съдържа личните данни на германски граждани, систематичното обработване на лични данни, свързани само с граждани на други държави-членки, за целите на борбата срещу престъпността представлява дискриминация на основа на националност, която е забранена от член 12 от ДЕС.

Решението на Съда по принцип отговаряше на становището на Комисията.

По отношение на решението на Съда на Европейските общности Комисията получи разяснения относно обвиненията, които тя повдигна в аргументирането становище по делото за нарушение срещу Германия.

Трябва да се отбележи, че Съдът на Европейските общности нито изключва необходимостта от обработването на лични данни на граждани на съюза в централния регистър на чужденците, нито потвърждава в абсолютна степен безусловната необходимост от това обработване. В крайна сметка той предоставя на националния съд да прецени дали условията, които изброява като такива, на които трябва да отговоря регистърът, са в съответствие с член 12 от ДЕС и разпоредбите на Директива 95/46/ЕО.

По отношение на заключенията в решение С-518/07, повдигнатото в аргументираното становище обвинение, че общото и систематично съхраняване на лични данни на граждани на ЕС в централния регистър на чужденците, съществуващ в допълнение към местните регистри, включващи както германски граждани, така и граждани на ЕС, не е в съответствие с изискванията за необходимост на член 7д) на Директива 95/46/ЕО относно защитата на данни в комбинация с член 6, параграф 1, буква а), не беше потвърдено изцяло от Съда на Европейските общности. Всъщност Съдът реши, че държавите-членки трябва да покажат, че една централизирана система за обработване на лични данни а) съдържа само данните, които са необходими за прилагането на въпросното законодателство от тези органи и б) че се обработват само данните, необходими за тази цел, и че централизираният характер на регистъра позволява законодателството да се прилага по-ефективно.

Коментари на Комисията относно аргументите на вносителя на петицията срещу основанието на правните и административни мерки, предприети от Германия с цел изпълнението на решение С-524/06 на Съда на Европейските общности (продължаване на процедурата за нарушение 2003/4327 като процедура по член 260 от ДФЕС)

Действия, предприети от Германия с цел изпълнение на решението:

а) административно писмо (нареждане) от Федералното министерство на вътрешните работи от 12.2.2009 г. във връзка с данните на вносителя на петицията в централния регистър на чужденците до Федералната служба по въпросите на миграцията и бежанците (която управлява регистъра) и във връзка с всякакви други данни на граждани на ЕС

Това административно писмо приканва компетентните органи да приложат заключенията в решението на Съда на европейските общности не само по отношение на вносителя на петицията, но и за всички граждани на ЕС.

В този контекст Комисията посочва съдебната практика на Съда на Европейските общности по дело С-162/99, *Комисията срещу Италия*¹, точка 22:

" Второ, трябва да се има предвид, че необходимостта да се гарантира цялостното прилагане на общностното право изисква държавите-членки не само да приведат законодателството си в съответствие с правото на Общността, **но също така да направят това като приемат законови правила, които са в състояние да създадат ситуация, която е достатъчно точна, ясна и прозрачна**, за да позволят на отделните лица да познават пълния обхват на своите права и да разчитат на тях пред националните съдилища (вж. в тази връзка, по отношение на директивите, Дело С-360/87 *Комисията срещу Италия* [1991] ECR I-791, параграф 12, и Дело С-220/94 *Комисията срещу Люксембург* [1995] ECR I-1589, параграф 10)."

По отношение на административната практика, Съдът на Европейските общности постанови по дело С-367/98, *Комисията срещу Португалия*², точка 41:

"[...] Съответно Съдът остана верен на позицията, че несъвместимостта на разпоредби на националното законодателство с разпоредбите на Договора, дори и тези, които са пряко приложими, може да бъде премахнато окончателно само чрез задължителни национални разпоредби, които имат същата правна сила като онези, които се налага да бъдат изменени. **Обикновени административни практики, които по своята същност могат да бъдат изменяни произволно от органите и не са получили съответната публичност, не може да бъдат разглеждани като представляващи правилно изпълнение на задълженията на дадена държава-членка съгласно Договора**, тъй като запазват, по отношение на засегнатите лица, състояние на несигурност във връзка с обхвата на техните права, гарантирани от Договора (вж. по-специално Дело С-151/94 *Комисията срещу Люксембург* [1995] ECR I-3685, параграф 18, и Дело С-358/98 *Комисията срещу Италия* [2000] ECR I-1255, параграф 17)."

Германските органи информираха Комисията, че в резултат на това административно разпореждане искания от германски органи и служби за достъп до данните, съхранявани в централния регистър на чужденците, са били отхвърляни, ако не са били

¹ Решение от 18.1.2001 г.

² Решение от 4.6.2002 г.

изпълнени условията в решението на Съда на Европейските общности.

Въз основа на гореспоменатата съдебна практика Комисията не счита административно писмо, издадено от висш служител на държавно министерство, за достатъчна гаранция за правната сигурност на гражданите, като се има предвид, че законът относно централния регистър за чужденците, който съдържа разпоредбите, нарушаващи Директива 95/46/ЕО, все още е в сила.

б) промени в административните разпоредби, придружаващи закона относно централния регистър на чужденците (Allgemeine Verwaltungsvorschrift AVV zum AZR-Gesetz) с цел изпълнение на решението на Съда на Европейските общности

Тази промяна влезе в сила на 3.11.2009 г. и в момента се прилага в Германия и изглежда, че е в съответствие с решението на Съда на Европейските общности *prima facie*.

в) промяна в закона относно централния регистър на чужденците (AZR-Gesetz)

Германските органи представиха пред Комисията подробен график за приемането на промяната. Германия също така посочи, че не е достатъчно само да се промени конкретният закон относно централния регистър, но ще трябва и да се определи кои закони, тясно свързани с този закон, също трябва да бъдат променени.

Германия информира Комисията, че поради парламентарните избори, които се проведоха в Германия през септември 2009 г., първоначалният график за приемането - според който съгласието на компетентните органи по проект на текст следва да е налице до август 2009 г., изготвянето на текста от министерството на вътрешните работи трябва да приключи през ноември 2009 г., участието на провинциите - до февруари 2010 г., решението на кабинета по предложението на правителството - до април 2010 г., а окончателното приемане след консултации с националния парламент и парламентите на провинциите - до края на 2010 г., не може да бъде спазен.

В допълнение към това Комисията беше информирана, че Германия трябва да приложи заключенията на своя Федерален конституционен съд (Bundesverfassungsgericht) относно съхранението на данни, които имат последствия и в контекста на централния регистър на чужденците.

Комисията осъществи контакт с германските органи и очаква актуализиране на информацията относно напредъка на работата за приемане на промените в закона относно централния регистър на чужденците.

Коментари на Комисията относно аргументите на вносителя на петицията срещу основанията на решението на Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen от 24.6.2009 г. по делото на вносителя на петицията

Вносителят на петицията е внесъл жалба в компетентния съд в Германия с искане да бъдат заличени неговите лични данни (име, дата на раждане, гражданство, правен статут, пол, дата на първо влизане в Германия, регистрационен статут, хронология на влизане в и излизане от Германия в регистъра, номера на файловете на всяко негово

влизане и списък със службите, изпратили данни към централния регистър на чужденците) на 22.7.2000 г. Неговото искане е отхвърлено с решение на Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen от 24.6.2009 г.

Въпросният Oberwaltungsgericht се позовава в решението си на заключенията на Съда на Европейските общности и оправдава отказа за заличаване на данните като показва, че условията на решението на Съда на Европейските общности са изпълнени. Следователно събирането на данни съгласно централния регистър на чужденците е в съответствие с решението. Тъй като данни могат да бъдат заличени от централния регистър на чужденците (съгласно закона за регистъра) само ако съхранението е било неоправдано или ако първоначално законосъобразно съхранение стане незаконно и ако нито едно от тези две основания не е изпълнено, искането за заличаване се отхвърля.

В този контекст Комисията се позовава на мотивите на Съда на Европейските общности по дело С-524/06 във връзка с факта, че *е необходимо дадена държава-членка да разполага с необходимите подробности и документи, за да констатира¹, в рамката, определена съгласно приложимото законодателство на Общността, дали е налице право за пребиваване на нейната територия [...]. Съдът на Европейските общности също така заявява, че "въпреки това подобен регистър не трябва да съдържа никаква информация освен необходимата за тази цел. В тази връзка, според настоящото законодателство на Общността, обработването на лични данни, съдържащи се в документите, посочени в член 8, параграф 3 и член 27, параграф 1 от Директива 2004/38, трябва да бъдат считано за необходимо, по смисъла на член 7д) от Директива 95/46, за прилагането на законодателството, свързано с правото на пребиваване."*²

В момента Комисията анализира решението на Oberverwaltungsgericht с оглед на неговата съвместимост с решение С-524/06.

Заключения

Съдът на Европейските общности взе решение по дело С-524/06 на 16.12.2008 г. и задача на Комисията е да следи изпълнението на това решение. Комисията поддържа редовни контакти с германските органи и продължава да следи отблизо усилията на Германия да създаде цялостната правна рамка, за да гарантира изпълнението на решение С-524/06 на Съда на Европейските общности. С оглед на горепосочените обяснения е очевидно, че това е сложна задача. Комисията изразява надежда, че тези усилия ще се увенчат с резултат. Въпреки това Комисията си запазва правото да предприеме по-нататъшни стъпки съгласно член 258 от ДФЕС, ако това не се случи.

---

¹ Точка 58 от С-524/06.

² Точка 59 от С-524/06.